

דוג'ה

ייר הצדפתי הגאון.
מועדון לילה גדול
— הקנקן מועדון
חלקי העולם. כרי
וכמובן — את הקנקן.

רסומות על חזית אחד המועדונים בככר פיגל. הלוח
יות תמונות מסוג זה. נותן לעוברים ברחוב מושג ממה
פנים. לידו עומד אדם שתפקידו לשדל אנשים להכנס.

מהעולם הזה! חזיתי למציאות. הזמן דצמי
בר 1953.

ריח של חשיש וצילילי ג'אז

אחרי המסמר הגדול עזבתי את מולדורו.
במושגים של פריז, ה ה הלילה עדיין רך.
באחד הרחובות הקטנים, ברובע סן ג'רמן,
צעדו לקראתי שש דמויות מעורפלות: ידיר
דים מתל אביב שבאו לראות את עיר האורות.
אחרי החלפת הברכות הרגילות התנדבתי
להראות לתיירים הירוקים את המקומות ה-
מעניינים של פריז. הזהרתי אותם למפרע
כי הדבר עלול להסתכם בהוצאה רצינית למדי
כי כוונתי קוניאק עולה, במקום הזול ביותר,
לכל הפחות שתיים וחצי לירות ישראליות.
מד התנדפה התלהבותם; התקווה לראות
את הדברים המפורסמים ששמעו עליהם נעל-

מה.

משך קרוב לשעה הסתובבנו בקטע קטן,
קרוב לכנסיית נוטרדאם העתיקה, הרחובות
היו צרים, כמעט כמדרכה תלאביבית. מעל
לבתי הגבוהים הכריזו אורות ניאון על
עשרות בתי מלון. ריח מתקתק של חשיש
עמד בחלל האוויר ומעשרות מאורות מלוכ-
לכות עלתה המיטה של מוסיקה מזרחית
וגיאז כושי. הרושם הכללי היה של רחוב
בדמשק או ביפו לפני שש שנים.

אחרי ויכוחים נכנסנו לאחד הבארים —
מין מערה תת־קרקעית, שניסתה מאד מאוד
להשרות אחירה של ימי הביניים. מעט מאוד
אור (נרות), כמה גולגולות אדם מצוחצחות.

הסוף

מלחים אלה באו לבלות חופשה קצרה. אחרי שעות
ארוכות בבארים ובחצות העיר הגיעה השעה לחזור.
בצפיה לחשמלית אין הם מפסידים זמן להתנשק.

של המערה, שאורכה כ־15 מטר, עמד זוג ושר שנסוגים צרפתיים —
רובם קצת גסים — מהמאה ה־14.

המקומות הצנועים יותר

מולדורו והמערה „ההיסטורית” הם דוגמה של סוג אחד של
קברטים פריזאים: הסוג המיועד לתיירים אמריקאים, או כל תייר
אחר שיש לו כסף. במקומות אלה האטרקציה העיקרית היא בחורות
(בודדות או בקבוצות) ערומות, אשר כל הנדרש מהן הוא פרצוף
יפה וחזה מתאים. הן מסתובבות באופן משעמם למדי, כשהן מש-
תלות לנענע חלקים שונים של הגוף, בין הנהל היושב בפה פעור.
אותו זמן מנסים מלצרים לשכנע את הלקוחות לשתות עוד בקבוק
שמפניה.

אולם ישנם קברטים רבים בפריז אשר אין בהם כמעט אף תייר
אחד. כאן אוהב הפריזאי לבלות עם בני עירו. מקומות אלה נמצאים,
לרוב, בצידו השמאלי של נהר הסנה. המקומות צנועים יותר, אפשר
לקבל כוס בירה ב־750 פרוטה.

בחלק זה של העיר חיים אלפי צעירים, מכל קצווי תבל, שמטרתם
היחידה בחיים היא לחיות בפריז — בדיוק כשם שמטרתו של אחד
לירות רופא, של אחר פקיד בנק, ושל פלוגי להיות אב לששה ילדים
או סופר. בדרך כלל חיים הם חיי נוח, דוגלים בכל מה שנגמר
ב„איום” — מקומוניזם עד לקיבוים, כולל הומוסקסואליזם. ולכל
איום — מועדון לילה משלו.

לגברים בלבד

טיפוסי מאוד לרובע הזה הוא מועדון לילה בשם המרכבה. הכל
שם מרכבות: מודלים קטנים של מרכבות סוסים, פנסים שקישטו
בזמנם עגלות ודיליונסים, תמונות וציורים של מרכבות. כאשר
סיטרו לי על המקום, אמרו לי גם שאפשר לבקר בו — אולם לא
בחדרת בחורה.

כשבאתי לשם הבנתי מדוע. בתוך אולם קטן עמדו למעלה מ־50
גברים, נעצו בי את מבטיהם: בת זוגתי לא עניינה אף אחד מן
הגברים. כעבור כמה דקות התקרב אלינו אחד מהם: פנים חיירות,
צפורניים ארוכות, חיוך נשי על שפתיו. „אמרי לי בבקשה” פנה
לבחורה. „האם את באמת אשה?” כששמע שהיא אשה, הסתלק.
בדרך הביתה, קרוב לשלוש לפנות בוקר, נתקלתי במכונית
קרייזלר מהודרת למעלה מן הרגיל. היא עמדה ליד המסעדה פרוקופ,
אשר שלש צנוע ביותר הכריז עליה: המסעדה העתיקה ביותר בעולם.
מקום מיפגש לדנטון, בלזאק, ויקטור הוגו, בוגפרט ואחרים. אמרו
לי. שהמכונית שייכת לעלי חאן שבא לבלות עם גיין טירני, שחקנית
הקולנוע, בתזוגו האחרונה.

במרחק 50 מטר שכב אדם על שכבת האיחור של רכבת התח-
תית, ממנה נדף החוצה אחיר חם. הוא היה שיכור או גוער מרעב. עוד
50 מטר הלאה עמדו שני זוגות והתנשקו. לילה פריזאי נוסף

